

Ostro je motril zdravnik oko.

»Upanja ni dosti... celo nič... Hm, der Sehnerv ist gelähmt...
Tu se ne da več pomagati.«

Kako trdo so donele te besede po sobi, kjer je neprijetno dišalo po medicinah.

»Poskušam vendar nekaj, seveda le poskušam, da bi kaj pomagalo dvomim.«

Bledo lice njemu nasproti se je malce porudečilo pri teh besedah, a one oči, one lepe krasne, temne oči, katerim ni bilo več pomoči, zrle so tako suho, tako žareče vanj...

Zapisal je njeno ime v knjigo.

»Starost?« vprašal je dalje.

»Osemnajst let, gospod doktor!«

Bože moj, osemnajst let!...

Vzela je slamnik, naklonila se in vrata so se zaprla za njima.

Zastokala je... Slepa, slepa in sama na svetu, tako sama...
Kje naj dobi kruha, kje naj dobi posla... slepa reva?

Slepa... zastokala je zopet, ... nekaj gospodov je zrlo za njo na ulici, ko je trudno stopala ob roki svoje voditeljice...

Zunaj je sijalo solnce tako milo, tako toplo, v čakalnici dr. a Medena pa je še posedalo nekaj nemih postav bolestnih lic in žalostnega, mrklega pogleda... Muhe so brenčale, iz sosedne sobe pa se je zdaj in zdaj čul zdravnikov glas:

»Temu se lahko pomaga,« ali pa tudi: »Tu bo vse zaman...«

Nove pesni.

I.

Oh, da sem tvoj bratec, predraga —	Še več sem kot bratec jaz tebi —
To bi te objemal gorkó;	Še več si kot sestra mi ti;
Oh, da si mi sestra predraga —	A, da te ne smem poljubiti
To bi te poljubljal strastnó.	To čudno pač meni se zdi.

II.

Vse slabosti si mi že naštela —	No, slabosti vse si mi naštela —
Vse, kar drobna glavica jih vé;	Jedno, jedno le spustila si;
Da sem pustež, praviš, dolgočasnež —	Daj še tisto, oh povej še tisto,
In da mrtvo moje je srcé.	Ki jo draga pozabila si!

Kaj? Ne veš je? Ej, še bolj kot druge,
Bolj kot druge glavica to vé;
Da sem tihotapec, čuj dekletce;
Vtihotapil sem se ti v srcé.

Potočan.

Nove pesmi.

III. *)

Kako se dekle ti podaja
Rudeče to krilo lepo:
Plašč tak bil je rimskih cesarjev,
Hodili kot ti so — tako.

Mogočni so bili cesarji —
Še bolj pa mogočna si ti:
Ne sulica — pogled tvoj ostri
Že rano v srce naredi.

B. Potočan.

*) Glej 17. št. »Slov.«

Sanje-oznanjevalke.

RESNIČNA POVEST.

Ruski spisala O. N. Čjuminova. Poslovenil Vetušekov.

I.

ima 186.. leta je bila burna in deževna ter bolj podobna tožni jeseni. Celó na Finskem, v malem primorskem mestecu H. skoraj ni bilo nič snega, dasi se je bližal že prosinec svojemu koncu. Včasi je malo zmrzavalo, potem pa so nastopali deževni in oblačni dnevi, za katerimi so sledile silovite burje, ki so razbile in pogoltnile nekaj trgovskih ladij in parnikov. Stari ljudje niso zastonj trdili, da že dolgo ne pomnijo take zime.

Mestece H., ležeče na daleč v morje segajočem zemeljskem jeziku, je posebno trpelo od severo-vstočnega vetra, ki je trgal strehe raz dome in učinjal še druge jednake neprijetnosti. Sicer so se meščani že davno privadili takemu surovemu vremenu in tudi njih jednonadstropni, zidani in leseni, večinoma rdeče pobarvani domi — so trdno stali proti besnečim elementom. Prebivalci sami niso bili nič manj krepki in neupogljivi od svojih hiš; izmed delavcev je bilo največ ribičev, ki so polovico svojega življenja prebili na širnem morju.

Mestno prebivalstvo se je odlikovalo s tako patrijarhalnostjo, da zvečer ob 8. uri ni bilo več videti že skoraj nikogar na ulicah, a ob desetih, po povelju, da se morajo pogasiti luči, — pogrezalo se je mesto v neprodoren mrak. V temi so medlo brlele redke svetilnice, katerih bi se bilo v vsem mestu jedva našteló čez dvanajst. Dasi so bile take razmere jako ugodne rokovnjačem, vendar se v mestu nikdar ni čulo o tatvinah in enakih lopovstvih, brez katerih ni pri nas nobeno okrajno mesto.